

Forfatter: Andresen, Kresten

Titel: BREV TIL: Andresen, Marie Vilhelmine; Andresen, Johan FRA: Andresen, Kresten (1914-12-24)

Citation: Andresen, Kresten: "BREV TIL: Andresen, Marie Vilhelmine; Andresen, Johan FRA: Andresen, Kresten (1914-12-24)", i *Krestens Breve*, H. ASCHEHOUG & CO., s. 45. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-005702162-000-shoot-L0057021620000057.pdf> (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Krestens Breve

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Andresen, Kresten, *Krestens Breve*,

Lassigny, Juleaften.

Kære Forældre.

Hvor dog Livet tit synes uretfærdigt og grusomt, og ovenpaa det sørgelige Budskab jeg har faaet. Julen er bleven mig tifold mere tung. Til at begynde med kunde jeg slet ikke tro, at det var muligt, og endnu har jeg svært ved at fatte, at det er sidste Gang, jeg har set min Søster Ingeborg.

Hvor dog Livet tit synes uretfærdigt og grusomt, og hvor har man tit svært ved at tro, at der dog altid er en god Hensigt bagved.

Jeg fik i Gaar Brev fra Misse; og jeg blev saa glad, for jeg syntes, hun gav saa gode Haab. Derpaa gik jeg hen at holde Jul med en Del gode Danskere som er her; vi blev seksten ialt, og vi sang de gamle Julesalmer og læste Julebudskabet, og Stemningen var saa god, fordi vi allesammen havde de samme Længsler. Da jeg kom hjem derfra, var just Brevet kommet.

— Nu er det Juleaften, og det bliver nok en besynderlig. s. 46 Man synes det lyder som Ironi i Aar, at den er Fredens Fest. Ingen Juleklokker kimer henede. Og en Gang i Nat, naar Stjernerne staar højt paa Himlen, saa maa jeg vel liste mig ud med skarpladt Gevær og opplantet Bajonet og ligge Lyttepost foran Franskmanden, kommer han saa skal jeg skyde, saa alarmeres Hæren vidt og bredt, og jeg maa se at hytte mit eget Skind. Der er dem, der mener, at han kommer i Aften, men jeg tror det ikke, for jeg synes, det vilde være en Skændsel mod hele Kristendommen.

Ved godt Mod? Ja, det er jeg paa en Maade, skønt jeg nu længes meget mere efter at komme hjem og være hos Jer i disse tunge Dage.

Men ellers er jeg ved temmelig godt Mod. Jeg har undredes over mig selv; tit har jeg været nervøs over mange uselig smaa Ting; men i Kugleregnet har jeg den koldeste Selvbeherskelse og Omtanke; det gør mig ikke bange, om de slaar Gnister mod mit Geværløb — og det vil være min store Hjælp . . .

Dette mærkelige Aar 1914 fik en daarlig Udgang; men nu sætter vi Haabet til det ny Aar, der kommer; det vil sikkert begynde med en dejlig Morgenrøde, og saa vil det maaske til Gengæld bringe os uanede Glæder. Man maa lære at være stor i Sorgen som i Glæden og bære dem begge i Taalmod. I maa trøste Christian og de smaa Børn, for Tabet er størst for dem, ja gid jeg kunde give dem et godt nyt Aar.

Julemorgen.

Saa gik den Nat. Vi stillede dobbelt saa mange Poster som enhver anden Nat.

Det var det dejligste, dejligste Vejr, med høj blaa Stjernehimme og Maane. Og da begyndte det at tone for mig: Dejlig er den Himmel blaa — paa Stjernetæpper lyseblaa, — skal glade vi til Kirke gaa — og saa fulgte alle de dejlige Salmer, jeg har kunnet fra min Barndom af, og som jeg som Barn har maattet fremsige Juleaften.

Pludselig syntes jeg, der var nogen som sang — virkelig

— ikke ovre hos Franskmanden — nej, til Højre i andet Kompagnis Skyttegrav — »Glade Jul, dejlige Jul«, sang de.

Da Morgenen gryede bag Skovene, laa Landet hvidklædt af Rimfrost ... Og nu har jeg siddet og læst i en lille Bog, som Holger Fink ¹⁾ har sendt mig og jeg s. 47 synes, den hjælper saa meget. Der staar i den, at skal Mennesket have en stor Sorg, saa maa man næsten ønske man fik den til Jul, for da er Himlen ligesom meget nærmere ved Jorden end ellers og da har man Trøst i det dejlige Julebudskab. Vi har faaet en stor Sorg nu lige til Jul — en Ulykke kommer kun sjældent alene — men vi maa se at hjælpe hinanden at bære den. Mig skal I ikke være bange for. Her er absolut ingen Fare mere. Nu har vi bombefri Dækninger over hele Linjen, og naar der ikke forleden Aften i den forfærdelige Kugleregnet saaredes en eneste, saa kan man antage det samme om Fremtiden.

— Vi har ligget i Fare for at skulle forskydes mod Øst, ad Elsas til; men den Troppeforskydning kommer vi sikkert ikke med; her vil der foreløbigt blive roligt.

Og jeg skal nok sørge for at dække mig. Den Slags Ture, som Jens har haft, vil foreløbig slet ikke forekomme hos os, da vi ligger i faste Stillinger. Jeg er ikke at beklage paa nogen Maade. Man maa jo være glad, at man faar Lov til at opleve noget stort; under Farer og i Trængsler saa modnes man. Og har man redet den af, saa er man vel i Stand til at modstaa flere Storme; og har man kunnet vaage her i de lange Nætter og skærme de Sovende mod Overfald, saa kan man vel herefter vaage over et Hjem, naar Gud vil give en et saadant.

Der er saa meget, som jeg vilde skrive om: men det er saa tungt, og jeg har saa svært ved at skrive. Det har

aldrig faldet mig saa svært som nu, siden den Dag jeg maatte trække i Trøjen. Da var det med et, som blev man en hel anden; man kom ind under en anden Moral; Civilisationen hørte op. Jeg troede at her i Fronten saa man noget større paa Tingene, da man dog aldrig bliver omtalt anderledes end: »unsere lieben Feldgrauen« o. s. v.

Jeg har ingen af dem truffet hernede endnu. Her i vor Afdeling af Hæren er der ikke andet end: »Bommels, Mistrich, Drechluders«, og den Slags Ting, og man maa undre sig over, hvad det er for en Hær, der kæmper for Fædrelandet.

Her arbejdes der Juledag som enhver anden Dag, og det trods vi har vaaget næsten hele Natten. Jeg har lige været i Byen for at slæbe Byggemateriale; men jeg er nu stukket af, saa kan de gøre hvad de vil, for Juledag har vi Fred.

Her spørges ikke efter, om man har faa eller mange Kræfter; jeg maa tage mine Jærnbanesveller saa godt som s. 48den stærkeste Knokkel, og saa er det underligt, at vi Ersatzreservister, som gennemgaaende er mindre stærke, altid bliver sat til den Slags Ting. —

Mange, mange Tak for alle de Pakker jeg har faaet. Jeg skulde næsten ligge en hel Uge i Reserve for at faa svaret paa alle de Breve. Vil I ikke undskylde mig, naar der er nogen, der klager over, at de ikke hører fra mig, for det er næsten uoverkommeligt.